

Most még
írta Mészáros Lajos

Most még csak nézlek téged, csendben. Igyekszem minden apróságot feltölteni rólad a „felhőbe”, elmém legbiztonságosabb szegletébe. Ígérem, idebent megőrzöm a gyönyörű, barna hajzuhatagot, mely most még könnyedén lebben a szélben. Szemed ragyogó gyémántját, ahogy most még vidáman szikrázik az alkonyati szürkületben. De huncut mosolyod is velem marad, ami most még ott bujkál ajkad szélén, abban az édes kis gödröcskében.

Kezem megérinti bársonyos bőrödöt, ujjaimat gyengéden fonom a nyakad köré. Most még érzem a verőér heves lüktetését, bolondos szíved most még pumpálja forró véredet. Látom, ahogy lehunyod a szemed és hallom, ahogy testedből kéjes nyögésként feltör a vágy.

Elég! Bárcsak ne kellene ezt átélnem! A gondolat, hogy megválok tőled oly fájdalmas, oly tébolyító, hogy szavakkal szinte leírhatatlan. Úgy érzem, a kintől megreped a testem és darabokra hullik az elmém, azok az éles szilánkok pedig átvágják a repedéseket, széthasítanak, hogy hideg véremmel áztassák a Dunapart csikorgó homokját.

Végül mégis. És csókban forrunk össze. Az utolsóban. Most még lélegzel, de ujjaim egyre szorosabban ölelik porcelán nyakadat. Hirtelen rémület költözik kikerekedő szemedbe, mert nem érted. Az ösztönös vágyakozás elröppen, mindkettőnk arca a fájdalomtól torzul. Enyémet búcsúkönyvek áztatják, miközben remegő izmokkal présellek a homokba. Most még próbálkozol, kapálódzol. Megromlott tested, mely egykor oly sok gyönyört adott, éltető levegőért könyörög. Most még megbocsájthatnék, de képtelen vagyok.

Aztán vége. Már csak meredten bámulod felettünk azt a pislákoló csillagot. Tekinteted immár fátyolos, fénytelen, szemed két, kopott üveggolyóvá lett. Porcikáidat a Duna zöldes, nyálkás nyelve nyalogatja majd tisztára, és talán lemossa rólad a többi férfi mocskát, míg lassan elenyészel fagyos ölelésében.

Nehéz lesz, de tovább lépek, míg ezen a síkon nélküled kell éljek. Ezt a régi képet, rólad, pedig itt hagyom. Életlen és élettelen. Fekete és fehér. Felismerhetetlenül homályos, de éppen így a jó. Ők nem érdemelnek téged. Azok nem kaphatnak a szépségedből, többé nem érinthetik a tested. Mert ahogy a lelkemet szaggató fájdalmak, úgy emléked is csak az enyém. Hozzám tartozol. Most, még, örökké.

VÉGE